

Een absoluut unieke serie, voor iedereen
die van spanning, magie en avontuur houdt

ZONNE VANGERS

De verdwijning

Ida Tufte Michelsen

ZONNE VANGERS

De verdwijning

Ida Tufte Michelsen

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

Een heel gewone stad

Alma Freng stond boven in een vuurtoren die uitkeek op de open zee, met haar blik naar het land gericht. Windvlagen lieten haar haren driftig dansen. De golven sloegen woest tegen de kleine rots, waardoor de spetters tot ver boven de vuurtoren uit kwamen. Ze ademde diep in. Ze was gespannen. Ze legde een hand op haar borst en voelde de gloed van de aria tegen haar huid. Het kleine glazen doosje gevuld met zonnestralen hing om haar nek, goed verstopt onder haar trui. Daar hing het altijd.

De vrouw naast haar legde haar handen op de rode reling voor hen. ‘Welkom in Belmeling,’ zei ze. Haar donkere haar, met een dikke grijze streep erin, droeg ze zoals gewoonlijk in een elegante knot in haar nek. De vrouw droeg een zwarte wijde broek en een groene regenjas, dichtgeknoopt helemaal tot aan haar spitse kin. De vrouw naast Alma was Elionora Frevelleng, haar oma.

‘De stad die voor je ligt,’ ging Elionora verder, ‘is een heel gewone stad, met heel gewone inwoners.’

‘Aha,’ zei Alma verbaasd. Heel gewoon was niet bepaald Elionora’s stijl.

Elionora keek haar met een schuin oog aan en trok een wenkbrauw op. ‘Wat had je dan gedacht?’ Ze glimlachte en draaide zich om naar Alma. ‘Er is natuurlijk helemaal niets gewoons aan Belmeling.’ Ze liet de reling weer los en gebaarde naar de stad aan de overkant van het water.

Zelfs als september ongemerkt in oktober zou overgaan, en als het wekenlang koud en grijs zou zijn, zou Belmeling nog steeds kleurrijk zijn. Het zag eruit alsof iemand confetti over de hele stad had uitgestrooid. De raamkozijnen, deuren en muren waren allemaal in een andere kleur geschilderd.

‘Belmeling was vroeger heel gewoon. Maar in de loop der jaren is het ene na het andere Zonnevangersgezin hier komen wonen, onder een schuilnaam, uiteraard. En nu zijn alle huizen en winkels in Belmeling in het bezit van Zonnevangers.’

Afgelopen zomer, slechts een paar dagen nadat ze Elionora voor het laatst gezien had, was Alma al bang geweest dat het allemaal niet echt gebeurd was. Ze kon het haast niet geloven. Dat er echt Zonnevangers bestonden, mensen die konden vliegen met zonnestrallen en de tijd konden beheersen. En dat er ook echt Opvliegingen waren, waarbij jonge Zonnevangers streden voor hun aria – waar ze zelfs aan mee had gedaan. Tot vorig jaar april had het leven volgens Alma niet zo veel te bieden gehad, tot Elionora ineens voor de deur stond. Het was nog steeds moeilijk te geloven dat het leven zoiets spannends en meeslepends in petto had, alleen voor haar.

‘Is iedereen in deze stad een Zonnevanger?’ vroeg Alma ongelovig.

‘In principe wel, ja,’ zei Elionora. ‘Maar Belmeling functioneert als een gewone stad. Het is een komen en gaan van mensen. Je weet nooit zeker wie er in het café aan de tafel naast je zit of wie er op de stoep achter je loopt. Daarom is

het zo belangrijk dat je voorzichtig bent met wat je zegt en doet. Het is sowieso erg belangrijk om hier voorzichtig te zijn. Het zou een ramp zijn als de stad wordt verraden. Voor de Zonnevangers die hier wonen, ja, maar ook voor het netwerk van de tijd waarover we waken. En dus voor al het leven op aarde.'

Alma slikte. Elionora had haar geleerd dat de tijd uit een netwerk van draden bestond dat zich uitstreckte over de hele wereld. Alle levende wezens hadden zo'n tijdsdraad, die de snelheid bepaalde waarmee ze zich voortbewogen. Zonnevangers konden die snelheid beïnvloeden door de tijdsdraden vast te pakken en met hun vingers te knippen.

'Zo!' Elionora klapte in haar handen en begon vervolgens ritmisch met haar vingers te knippen. 'Nu is het weer tijd voor de vliegtraining.'

'Eindelijk,' zei Alma met een glimlach. Maandenlang had ze uitgekeken naar dit moment. Het was namelijk niet eenvoudig geweest om toestemming te krijgen om mee te mogen doen.

Haar vader, Simon, vond dat het leven van een Zonnevanger veel te gevaarlijk was. Vooral nadat Alma betrappt was in het parlement door de gruwelijke Grootminister Gabriella Grubel, en ternauwernood was ontkomen, was het lastig geweest om tegen hem in te gaan. Simon was zo gestrest en nerveus geworden van de hele toestand dat hij maandenlang nauwelijks stil had kunnen zitten.

Sinds afgelopen zomer had hij met wisselend succes alle ramen van hun huis op Evelsoy vervangen. Toen de herfstlucht geleidelijk door de kieren van de nieuwe raamkozijnen naar binnen begon te sijpelen, was hij twee hele weken met de open haard bezig geweest. Met als resultaat dat ook de open haard het begaf. Zelfs toen de temperatuur binnenshuis daalde tot onder nul, wilde hij zijn nederlaag nog niet inzien of professionele hulp inschakelen. Nee, Simon breide

gewoon drie wollen truien. Eén ervan trok hij over het hoofd van Alma, één trok hij onder groot protest over de kop van Borre, hun hond, en één over zijn eigen hoofd, om vervolgens aan alles en iedereen te verkondigen hoe gezond frisse lucht was, ook binnenshuis.

Simon stond er helemaal alleen voor en zocht zelden steun bij andere volwassenen. Alma's moeder was vertrokken toen Alma vijf jaar was en had nooit meer iets van zich laten horen. Simon, Alma en Borre woonden met zijn drieën in het huis. Dus toen de oproep voor de vliegtraining kwam, en Simon geen andere verstandige mensen had om mee in discussie te gaan, stortte hij zich op de eerste de beste klus in huis.

Diezelfde dag nog beweerde hij een geluid te horen uit de wc onder de trap. Alma kon niet anders dan medelijden hebben met het weerloze toilet toen Simon stampvoetend door de gang liep met rubberhandschoenen tot over de ellebogen.

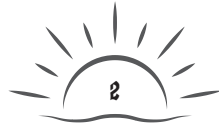
Een paar uur later was hij eruit komen stormen, van top tot teen drijfnat. 'Ga daar niet naar binnen,' had hij gezegd, met een verwilderde blik in zijn ogen. 'Ik heb waarschijnlijk een kabel geraakt, of misschien was het een waterleiding. Het spuit eruit... in plaats van dat, eh... het doorspoelt... Pech. Wat een pech.'

'We vliegen Belmeling binnen en gaan vanaf daar naar de training,' zei Elionora.

Alma legde haar hand op de onzichtbare tijdsdraad en pakte hem vast tussen haar duim en middelvinger. Het fluweelzachte oppervlak streek over haar vingertoppen, voordat ze er hard in kneep en met haar vingers knipte. De tijd kwam stil te staan, net als de hevige windvlagen. Ook de schuimkoppen rondom de vuurtoren bevroren op hun top-punt.

Elionora en Alma openden tegelijkertijd hun aria's en lieten er allebei een zonnestraal uit ontsnappen.

Alma pakte de straal vast en voelde de droge en versleten planken onder haar voeten verdwijnen. Al gauw liet ze de rode ronde vuurtoren achter zich en vloog ze haar oma achterna naar Belmeling.

Nog nieuws over dat meisje?

Het tapijt absorbeerde het geluid van Mai's voetstappen. Het was nog altijd als nieuw, dat tapijt. Alsof er nog niemand overheen gelopen had. Het gaf haar het gevoel dat ze belangrijk was.

Ze bleef staan voor de deur, ademde diep in en hield haar pols tegen de sensor naast de deurkruk. Het slot piepte en lichtte groen op. De zware ijzeren deur, smaakvol verfraaid met hout, ging open.

Gabriella zag er moe uit. De Grootminister had sinds de aanslag niet goed geslapen. Dat was begrijpelijk. De lelijke wond die sinds juni in haar gezicht had geëtterd was eindelijk aan het genezen, maar een van haar oren was voorgoed beschadigd. Een nieuw soort onrust was over Gabriella gekomen, alsof iemand niet alleen een aanslag op haar huis had gepleegd, maar het ook had meegenomen en haar dakloos, onzeker en bang had achtergelaten.

'Zit je hier nog steeds?' vroeg Mai bezorgd. Ze had het eruit geflapt toen ze de vermoeide vrouw zag zitten, die over haar onderzoek gebogen zat. Gabriella hield niet van medelijden, zelfs niet van Mai.

Gabriella Grubel hief haar hoofd op, deed haar leesbril af en liet haar kin op haar vingertoppen rusten. ‘Nog iets over dat meisje gehoord?’

Mai zuchtte diep en schudde haar hoofd. Steeds weer dezelfde vraag, met steeds hetzelfde antwoord. ‘Ze heeft sinds juni geen voet meer in de grote stad gezet, zoals te verwachten was.’

Gabriella streek met haar vingers over het litteken op haar wang. ‘We geven het nog een paar maanden,’ zei ze. ‘Dan gaan we verder zoals gepland en herstellen we het netwerk.’

Mai knikte. ‘Wat dacht je van een kopje thee?’

Gabriella hief haar hand lichtjes van het bureau op. ‘Nee, bedankt. Ik heb nog wat werk te doen.’

Op dat moment werd er op de deur geklopt. Gabriella keek op het scherm en deed de deur open. Een bewaker kwam binnen met vier gevangenen met handboeien om.

Mai herkende ze meteen. De domme inbrekers die opgepakt waren terwijl het meisje had kunnen ontkomen. Een van hen hinkte. Ze voelde een steek van medelijden in haar borst. Maar toch was het goed zo.

‘Je kunt gaan,’ zei Gabriella zonder haar blik van de gevangenen af te wenden.

Mai knikte en verliet de kamer.

Een huisje aan de voet van een berg

Elionora en Alma landden in een steile, smalle straat vlak bij de heuvel van Belmeling. Aan weerszijden van de straat stonden huizen, maar die waren nauwelijks zichtbaar achter de hevig overwoekerde tuinen. Grote wortels kronkelden als zeewormen over de weg en maakten de straatstenen zo hobbelig dat het moeilijk was om rechtuit te lopen.

Plotseling hoorde Alma in de buurt een luid geritsel van bladeren. Ze draaide zich om naar het geluid en zag iets groots en zwaars bewegen op een tak. Ze schreeuwde het bijna uit van schrik toen er een persoon tevoorschijn kwam.

‘Dag, Antonio,’ zei Elionora.

De jongen in de boom balanceerde elegant op de tak, leunde in hun richting en sprong op de grond, net voordat de tak onder hem vandaan zwiepte. Hij was lang, had bruin haar en een hard gezicht.

Alma kon zich hem nog goed herinneren. Antonio was een van de eersten geweest die de Opvlieging had doorstaan.

Net als toen keek hij ook nu strak voor zich uit. Hij ontweek niemand met zijn blik. ‘Hoi,’ zei hij tegen Elionora.

‘Alma,’ zei hij tegen Alma. Zijn toon was neutraal, zat tussen vriendelijk en onvriendelijk in.

‘Wat doe jij hier?’ vroeg Alma.

‘Ik ben lid van het Tuinteam van Belmeling,’ zei hij. ‘Ik ben het jongste lid sinds de oprichting.’

Het waaide hier minder hard dan aan de kust, maar toch ritselden alle bomen om hen heen.

‘O ja,’ zei Alma verward. Nooit eerder had ze tuinen gezien die er slechter aan toe waren dan die waar ze nu door werd omringd. ‘Zijn jullie met veel... tuinmannen?’

‘Een paar,’ zei hij vlak. Hij leek totaal niet in haar geïnteresseerd.

‘Hoe gaat het met de tuinen?’ vroeg Elionora.

Antonio knikte. ‘In Belmeling is alles nu groen,’ zei hij.

‘En hoe zit het met de wc van Franz?’

‘Die is gerepareerd.’

‘Wat goed!’

Alma begreep er niets van. Het was duidelijk dat het vreemde gesprek over iets heel anders ging dan zij dacht, maar waarover dan? Ze wilde hen vragen om gewoon normaal te praten. Maar wat Elionora eerder had gezegd, klopte helemaal: niets was normaal hier in Belmeling.

Haar oma nam afscheid van Antonio en vervolgde haar weg over de smalle straat. Een eindje verderop eindigde die onderaan een steile stenen trap. De treden waren onregelmatig en smal, zo smal dat er maar plaats was voor één persoon. Bovenaan de trap liep een pad het bos in.

Alma haastte zich achter Elionora aan de trap op. Bladeren en takken uit de overwoekerde tuin hingen over de trap en sloegen in haar gezicht. ‘Even serieus!’ riep ze verbijsterd. ‘Hoezo heeft deze stad een tuinclub?’

Elionora bleef bovenaan de trap op haar staan wachten met een blik vol medelijden. ‘Lieve Alma,’ zei ze zacht. ‘Het is natuurlijk geen gewone tuinclub. Kijk om je heen!’ Ze

grinnikte. ‘Het Tuinteam van Belmeling is een schuilnaam voor de beveiligers van de Zonnevangers. Dan hebben ze een goed excuus om rond te hangen bij de bomen in de stad. Het is een handige manier om goed toezicht te kunnen houden zonder argwaan te wekken bij willekeurige voorbijgangers.’

Natuurlijk was Antonio geen gewone tuinman, maar het jongste lid ooit van de bewaking van de Zonnevangers. Het maakte hem alleen maar irriteranter.

Ze volgden een rotsachtig pad het bos in. Steeds verder de heuvel op, nooit de heuvel af.

‘Deelnemers moeten lopend naar de oefenruimte komen,’ zei Elionora. ‘Nieuwe veiligheidsmaatregelen.’

Alma volgde haar op de voet. Haar oma rook sterk, op een fijne manier. Alma had veel over Elionora gedroomd sinds ze haar voor het laatst had gezien. Of eigenlijk, als ze er nog eens goed over nadacht, was dromen niet helemaal het goede woord. Wrede, ondraaglijke, verontrustende nachtmerries was een betere omschrijving. Nachtmerries die er steeds voor zorgden dat haar beddengoed en het T-shirt waarin ze sliep doorweekt raakten van het zweet.

Soms droomde ze dat ze die juni-avond na de Opvlieging niet hadden kunnen ontkomen uit het parlement. De andere keren gingen de nachtmerries over Edwin, haar opa, die ze in die dromen niet had kunnen redden. Maar de nachtmerries stelden haar ook gerust als ze eenmaal wakker was. Ze waren namelijk niet echt.

Alma en Elionora waren wel ontkomen uit het parlement. Net als Edwin, nadat hij dertig jaar door Gabriella gevangen was gehouden. Ook Avir Kruwul was ontkomen, de jongen aan wie Alma niet zonder een glimlach kon denken. Ze had vaak het gevoel dat ze op stelten door het leven ging, stuntelig, niet organisch. Maar samen met Avir ging het heel soepel. Ze miste zijn brede, zelfverzekerde glimlach en het

samen in lachen uitbarsten, waardoor elk gewoon moment veranderde in een belangrijk moment.

Ze had veel redenen om uit te kijken naar de vliegtraining, maar het weerzien met Avir stond voor haar op de eerste plaats. Ze had sinds de zomer niets meer van hem gehoord. Telefoons werden alleen gebruikt door schaduwen; dat wil zeggen, gewone mensen. De lijnen werden afgeluisterd door de Grubelgroep en zelfs codetaal gebruiken was gevaarlijk. Gabriella Grubel had overal ogen en oren, zei men. Dat zou wel eens hun einde kunnen betekenen, dacht Alma vaak. De gedachte aan de Grootminister als een soort duizendkoppig monster maakte haar nachten niet veel beter.

De Zonnevangers gebruikten daarom liever zonnebrieven. Die brieven leken qua vorm en kleur op bladeren, maar je kon er boodschappen op schrijven door de stelen te splitsen. De bladeren werden via zonnestrallen verstuurd en hadden een kleverige buitenkant waarmee ze op ramen bleven plakken.

Maar Alma wist niet hoe ze zonnebrieven moest sturen en Avir had haar adres niet. Er was een hoop dat Alma hem wilde vragen. Wat gebeurde er als hij 's nachts zijn ogen dichtdeed? Zag hij dan hetzelfde als zij? Dacht hij ook aan Puff? Dat was de grote, aardige man die die ene avond niet was gevlucht maar was achtergebleven, zodat de anderen konden ontkomen. De nachtmerries over Puff waren het ergst, want daaruit wakker worden hielp haar niet. Na een nachtmerrie over Puff die gevangen werd gehouden door Gabriella, was Alma net zo uitgeput, verdrietig en angstig als die nacht dat ze hem voor het laatst had gezien.

De dag nadat Alma uit het parlement was ontkomen en ze weer veilig thuis was, had ze een zonnebrief ontvangen. Ze kon zich die nog goed herinneren:

Beste Alma.

Edwin is erg kwetsbaar. Na dertig jaar gevangenschap zal hij een paar weken, zo niet maanden, nodig hebben om weer de oude te worden. Ik verbied je om in je eentje naar ons boomhuis te vliegen, het is te ver voor een beginner. Ik neem contact met je op als Edwin weer beter is.

Groet, Elionora

Simon had de brief uit haar handen gegrist voordat ze hem had kunnen voorlezen.

‘Kwetsbaar?’ had hij gevraagd. ‘Wat bedoelt ze met “kwetsbaar”?’

‘Ik weet het niet.’

‘Ben je kwetsbaar als je keelpijn hebt? Of als je ernstig verzwakt bent? Of als je oorontsteking hebt?’ Simon rolde met zijn ogen. ‘Is oorontsteking gevaarlijk voor mannen van zijn leeftijd? Daar zou ik me eens in moeten verdiepen.’

Na dertig jaar had Simon zijn vader maar even kunnen zien; daarna moest Elionora met Edwin naar huis vliegen zodat hij kon uitrusten. De dagen daarna waren een emotionele rollercoaster voor Simon geweest. Het ene moment voelde hij blijdschap en opluchting omdat Edwin nog leefde, het volgende moment maakte hij zich zorgen om Edwins gezondheid of was hij woedend op Gabriella. De emoties hadden elkaar zo vaak afgewisseld dat het Alma was gaan duizelen.

‘We kunnen naar hun huis gaan en het checken,’ had Alma geprobeerd.

‘Het is te ver. Toen ze ons leven weer binnenstapte, had ze best wat dichterbij ons kunnen komen wonen.’

Met ‘ze’, uitgesproken met extra nadruk en gefronste wenkbrauwen, bedoelde hij Elionora. De relatie tussen Simon en zijn moeder was de laatste tijd iets beter geworden, maar niet veel.

‘Het is niet te ver als we vlie—’

‘Ho!’ had Simon geroepen. ‘Gebruik dat woord niet in dit huis. Ik wil alleen horen dat je je voortbeweegt met je benen. Andere lichaamsdelen of transportmiddelen op wielen zijn natuurlijk ook toegestaan.’

Opeens hield het bos op. Er bevond zich een laag hek tussen Elionora en een bergvlakte met aan de rand een klein huisje. Het glooiende berglandschap aan de andere kant van het hek strekte zich uit zo ver het oog reikte. Het was voor Alma alsof ze uitzicht had tot aan het einde van de wereld. Betoverd staarde ze naar het hutje. Het was bruin, met witte kozijnen en gras op het dak, en deed Alma denken aan de peperkoekhuisjes met Kerstmis. Maar voordat ze het hek had bereikt hield Elionora haar tegen.

‘Laat mij maar even,’ zei ze. Ze ging ineens door haar knieën en leunde voorover. Ze legde één vinger op de binnenkant van de derde plank rechts, een flink stuk boven de grond. Zonder het hek ergens anders aan te raken, legde ze haar hele gewicht achter haar vinger en duwde het open.

‘Sensoren,’ legde ze uit. ‘Geen wandelaar komt door deze poort zonder waarschuwing. Zodra iemand het hek aanraakt, gaat er een alarm af op het hoofdkantoor. Behalve als je hier links van de plank het driehoekje aanraakt.’ Ze knikte met haar hoofd naar de kleine hut. ‘Onthou dat alsjeblieft. Het is wel eens voorgekomen dat Zonnevangers die er met hun

gedachten niet bij waren, het hek met hun hele hand vastpakten.' Ze grimaste. 'Niet erg aangenaam voor de oren.'

'Maar waarom is er niet gewoon een heel hoog hek gemaakt dat op slot kan?' vroeg Alma. Prima dat dingen geheim moesten blijven, maar dit kwam nogal ingewikkeld op haar over.

Elionora wachtte en hield het hek open zodat Alma erdoor kon. 'Hoge poorten maken schaduwen nieuwsgierig, Alma. Hoge, gesloten poorten maken schaduwen nog nieuwsgieriger. En nieuwsgierige schaduwen zijn het laatste wat we willen. Hoe meer je je best doet om ze buiten de deur te houden, hoe liever ze naar binnen willen komen. Schaduwen zijn vreemde wezens.'

De oude houten vloer kraakte toen Alma na Elionora over de drempel van het hutje stapte. Het huisje had een laag plafond. Het was er donker en er stonden geen meubels. Maar Alma, die al een paar maanden Zonnevanger was, wist wat er te gebeuren stond. Er zat een vierkante opening in het hout, die opging in de vloer. Een kelderluik!

'Laten we naar de elfde knippen,' zei Elionora.

De elfde, ook wel de Officiële Ontmoetingstijd, was de snelheid die door de Zonnevangers het meest gebruikt werd. Alma bekeek het horloge dat ze om haar pols had gedaan. Het had een donkergroen riempje en was niet zomaar een horloge. Het was een kruwuluur. Ze had hem gekregen van Elionora toen ze Avir voor het eerst ontmoette, in de kelder onder een gewone horlogemakerij in de grote stad.

Alma streek over de wijzerplaat en drukte op het vergulde knopje aan de zijkant van het klokje. Toen ze dat deed, splitste de wijzerplaat zich in tweeën en draaide helemaal om. Aan de bovenkant, waar normaal de 12 stond, stond nu een 0. Aan weerszijden liepen kleine getallen af tot aan de onderkant van de wijzerplaat, waar het getal 32 stond. Links stond een minteken voor de getallen en rechts een plusteken. Het

kruwuluur gaf de snelheid van de tijdsdraad aan. De wijzer op Alma's horloge wees naar de nul. Dit betekende dat haar tijdsdraad gelijkliep met de normale tijd, wat de Zonnevangers 'het nu' noemden.

Alma vond haar tijdsdraad en knipte met haar vingers. Op hetzelfde moment zakte de wijzer naar min 11.

'Bel jij even aan, alsjeblieft?' vroeg Elionora, die haar tijdsdraad ook naar de elfde had geknipt en dus in hetzelfde moment was. Ze wees naar de muur vlak achter Alma. Wat op het eerste gezicht een koperen lichtsakelaar leek, bleek een goed verborgen deurbel te zijn.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Alma Freng en flyvende fars hemmelighet*

Verschenen bij H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard)

© 2021 Ida Tufte Michelsen

Voor deze uitgave:

© 2023 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Anna Rottier

Omslagafbeelding: Shutterstock / Freepik / iStock

Omslagontwerp: Splendid Grafisch Ontwerp

Grafische verzorging: Jasmijn de Boer

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5842 1 (e-book 978 90 261 5843 8)

NUR 283, 284